

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक बेचाळीस

जोडणारे दुवे

Jeff Pippenger

2024-01-06

बाप्तिस्मा देणारा योहान हा एक जोडणारा दुवा असलेला संदेष्टा होता.

“प्रेषित योहान हा दोन व्यवस्थांमधील जोडणारा दुवा होता. देवाचा प्रतिनिधी म्हणून तो नियमशास्त्र व संदेष्टे यांचा ख्रिस्ती व्यवस्थेशी असलेला संबंध दाखविण्यासाठी उभा राहिला. तो लहान प्रकाश होता, ज्याच्या मागोमाग अधिक महान प्रकाश येणार होता. योहानचे मन पवित्र आत्म्याने प्रकाशित केले होते, जेणेकरून त्याने आपल्या लोकांवर प्रकाश टाकावा; परंतु येशूच्या शिकवणुकीतून व उदाहरणातून प्रकट होणाऱ्या प्रकाशाप्रमाणे इतका स्पष्ट प्रकाश पतित मनुष्यावर कधीही पडलेला नाही आणि पडणारही नाही. ख्रिस्त व त्याचे कार्य छायामय बलिदानांत पूर्वरूपाने दर्शविले गेले असले, तरी त्यांचे आकलन केवळ अस्पष्टपणे झाले होते. स्वतः योहानलासुद्धा तारणाऱ्याद्वारे मिळणारे भावी, अमर जीवन पूर्णपणे समजले नव्हते.” *The Desire of Ages*, 220.

येशू हाही एक जोडणारा दुवा असलेला संदेष्टा होता.

“ख्रिस्ताने पृथ्वीपासून स्वर्गापर्यंतचा मार्ग उघडून दाखविला आहे. तो या दोन जगांमधील जोडणारा दुवा आहे. तो देवाचे प्रेम आणि त्याची कृपापूर्वक नम्रता मनुष्यापर्यंत आणतो, आणि आपल्या गुणांच्या योगे मनुष्याला वर उचलून देवाच्या समेटास भेटण्यास पोहोचवितो. ख्रिस्त हा मार्ग, सत्य आणि जीवन आहे. पवित्रता आणि पावित्र्याच्या मार्गात पाऊलोपाऊल, वेदनादायकपणे आणि संधगतीने, पुढे आणि वर चालत राहणे हे कठीण कार्य आहे. परंतु दैवी जीवनातील प्रत्येक पुढील पावलावर नवे चैतन्य आणि दैवी सामर्थ्य प्रदान करण्यासाठी ख्रिस्ताने विपुल तरतूद केलेली आहे. हेच ते ज्ञान आणि अनुभव आहे, ज्याची कार्यालयातील सर्व कार्यकर्त्यांना आवश्यकता आहे आणि जे त्यांच्याकडे असलेच पाहिजे; अन्यथा ते दररोज ख्रिस्ताच्या कार्यावर निंदा आणतात.” *Testimonies*, volume 3, 193.

योहान बाप्तिस्ताच्या भविष्यवाणीपर कार्यामध्ये पृथ्वीवरील व्यवस्थेला स्वर्गीय पवित्रस्थानाशी जोडणे समाविष्ट होते. योहानाने येशूला प्रथम पाहिले तेव्हा त्याने उच्चारलेले पहिले शब्द असे होते:

दुसऱ्या दिवशी योहानाने येशूला आपल्या जवळ येताना पाहिले आणि तो म्हणाला, पाहा, हा देवाचा कोकरू आहे, जो जगाचे पाप दूर करतो. योहान 1:29.

परंतु जरी योहानाला प्राचीन इस्राएलपासून आध्यात्मिक इस्राएलकडे होणारा संक्रमण ओळखायचा होता, तरी त्या संक्रमणाविषयी त्याची समज मर्यादित होती.

ख्रिस्ताने योहानाच्या समर्थनार्थ म्हटले, ‘परंतु तुम्ही काय पाहावयास बाहेर गेलात? संदेष्टा? होय, मी तुम्हांस सांगतो, आणि संदेष्ट्यापेक्षाही अधिक.’ योहान केवळ भावी घटनांची भविष्यवाणी करणारा संदेष्टा नव्हता, तर तो वचनाचा पुत्र होता, जन्मापासून पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण होता, आणि ख्रिस्ताच्या स्वीकारासाठी लोकांना तयार करण्याकरिता सुधारक म्हणून एक विशेष कार्य पार पाडण्यास देवाने त्याची नेमणूक केली होती. संदेष्टा योहान हा त्या दोन व्यवस्थांमधील जोडणारा दुवा होता.

“यहुद्यांचा धर्म, देवापासून त्यांनी केलेल्या विचलनामुळे, प्रामुख्याने विधी-विधानांतच सामावलेला होता. योहान हा लहान प्रकाश होता, ज्याच्या पाठोपाठ एक अधिक महान प्रकाश येणार होता. लोकांचा त्यांच्या परंपरांवरील विश्वास डळमळीत करणे, त्यांच्या पापांची त्यांना जाणीव करून देणे, आणि त्यांना पश्चात्तापाकडे नेणे—हे त्याचे

कार्य होते; जेणेकरून ते ख्रिस्ताच्या कार्याचे मोल जाणण्यास तयार होतील. देवाने प्रेरणेद्वारे योहानाशी संवाद साधला, संदेष्ट्याला प्रकाश देऊन, जेणेकरून प्रामाणिक यहुद्यांच्या मनांवरील अंधश्रद्धा व अंधकार दूर करता येईल; जो खोट्या शिक्षणामुळे पिढ्यान् पिढ्या त्यांच्यावर साचत गेला होता.”

“येशूच्या मागे चालणारा, त्याचे चमत्कार पाहणारा, त्याच्या दैवी उपदेशरूपी शिकवणी ऐकणारा, आणि त्याच्या ओठांतून निघणारे सांत्वनदायी शब्द ऐकणारा सर्वांत लहान शिष्यही योहान बाप्तिस्तापेक्षा अधिक विशेषाधिकारप्राप्त होता; कारण त्याला अधिक स्पष्ट प्रकाश लाभला होता. पापी, पतित मनुष्याच्या बुद्धीवर त्याच्याशिवाय दुसरा कोणताही प्रकाश कधी चमकला नाही, किंवा कधी चमकणारही नाही; कारण जो जगाचा प्रकाश आहे, त्याच्यामार्फतच तो प्रकाश देण्यात आला होता आणि दिला जात आहे. ख्रिस्त आणि त्याचे कार्य हे केवळ धूसर सावलीमय बलिदानांद्वारेच अस्पष्टपणे समजले गेले होते. अगदी योहानलाही असे वाटत होते की ख्रिस्ताचे राज्य यरुशलेममध्ये असेल, आणि तो एक लौकिक राज्य स्थापन करील, ज्याचे प्रजेचे लोक पवित्र असतील.” Review and Herald, April 8, 1873.

प्रेषित पौल हाही एक जोडणारा दुवा ठरणारा संदेष्टा होता, ज्याला अक्षरशः घडणाऱ्या संक्रमणाचे आध्यात्मिकतेकडे जाणारे भविष्यसूचक अनुप्रयोग ओळखायचे होते. त्याने हे समजले होते की अक्षरशः यरुशलेम हे आता भविष्यवाणीतील यरुशलेम राहिले नव्हते, कारण ते त्या वेळी स्वर्गीय यरुशलेमकडे संक्रमण पावले होते.

कारण ही हागर अरेबियातील सीनाय पर्वत आहे, आणि ती आताच्या यरुशलेमास अनुरूप आहे; कारण ती आपल्या मुलांसह दास्यात आहे. परंतु वरची यरुशलेम स्वतंत्र आहे, जी आपणा सर्वांची माता आहे. गलतीकरांस ४:२५, २६.

२ थेस्सलनीकाकरांस पत्राच्या दुसऱ्या अध्यायात, ज्याचा आपण विचार करत आलो आहोत, पौलाने हे ओळखून दिले की इ.स. ५३८ पर्यंत आध्यात्मिक पोपशाही रोमला सिंहासनावर आरोहण करण्यापासून रोखून धरणारी सत्ता म्हणजे अक्षरशः मूर्तिपूजक रोम होय. त्या अध्यायात तो हे दर्शवितो की देवाच्या मंदिरात बसलेला “पापाचा मनुष्य” हा तोच “राजा” होता, ज्याची दानियेलाने अकराव्या अध्यायाच्या छत्तीसाव्या वचनात ओळख करून दिली होती. दानियेल अकराव्या शेवटच्या सहा वचनांतील “उत्तरेचा राजा” हा पोपशाही आहे, याचा पुरावा १९८९ मध्ये ज्ञानवृद्धीपासून Future for America यांनी उपयोगात आणलेल्या सत्याच्या आराखड्याची स्थापना करण्याची किल्ली ठरला.

त्याच अध्यायात, पौलाने पोपसत्तेच्या उदयाला आवर घालण्याचे कार्य मूर्तिपूजक रोम करीत असल्याचे दाखवून दिले, जोपर्यंत मूर्तिपूजक रोम दूर केला जाण्याचा काळ येत नाही; आणि अशा प्रकारे त्याने दानियेलाच्या पुस्तकातील “नित्य” हे मूर्तिपूजक रोम असल्याचे ओळखून दिले. हे सत्यच १७९८ मध्ये ज्ञानवृद्धी उत्पन्न करणाऱ्या सत्याच्या चौकटीची स्थापना करण्यासाठी अत्यंत कळीचे ठरले.

विल्यम मिलर यांच्या इतिहासात, फिलाडेल्फियन चळवळीहून लाओदिकीयन चळवळीकडे संक्रमण घडावयाचे असताना तो संदेश घोषित करण्यात आला. फ्युचर फॉर अमेरिका यांच्या इतिहासात, लाओदिकीयन चळवळीहून फिलाडेल्फियन चळवळीकडे होणारे संक्रमण आता घडत आहे.

२ थेस्सलनीकाकरांस पत्रात पौलाने मांडलेले ते सत्य—ज्याने प्रत्यक्ष मूर्तिपूजक रोमापासून आध्यात्मिक पापल रोमाकडे झालेल्या संक्रमणाची ओळख करून दिली—हेच मिलरच्या भविष्यविषयक समजुतीचे चौकट ठरले. योहान बाप्तिस्ता आणि पौल या दोघांनाही प्रत्यक्षापासून आध्यात्मिकाकडे होणारे संक्रमण स्पष्ट करण्यासाठी उभे करण्यात आले. विल्यम मिलर हा योहान बाप्तिस्ताच्या प्रतिरूपाने दर्शविला गेला होता, आणि त्याच्या कार्यात मूर्तिपूजक व पापल रोम यांतील संबंध आणि संक्रमण—तेच संक्रमण ज्याची ओळख करून देण्यासाठी योहानाला उभे करण्यात आले होते—ओळखणे अत्यावश्यक होते.

दानियेलाच्या पुस्तकात “दररोजचे” याचे पाच संदर्भ आढळतात, आणि ते नेहमी पोपसत्तेच्या प्रतीकाच्या आधी येतात. आपण विचारात घेत असलेल्या भविष्यवाणीतील संक्रमणाच्या संदर्भात, हे सर्व पाच संदर्भ प्रत्यक्ष रोमपासून

आध्यात्मिक रोमकडे होणारे संक्रमण समाविष्ट करतात. दानियेलाच्या पुस्तकातील “दररोजचे” हे हबक्कूकच्या दोन पट्टिकांवर दर्शविलेल्या सत्यांपैकी एक आहे, आणि म्हणूनच ते एक मूलभूत सत्य आहे, ज्याचे समर्थन केले जाणे अपेक्षित होते; असे एक सत्य, जे शेवटी खोट्या व बनावट रत्नांनी आणि नाण्यांनी झाकले जाईल. दोन पवित्र चार्टांवर दर्शविलेल्या प्रत्येक सत्याला एलेन व्हाइट यांच्या लिखाणांत थेट प्रेरित मान्यता आहे, हे योगायोगाने घडलेले नाही. कोणतेही मूलभूत सत्य (यात “दररोजचे” समाविष्ट आहे) नाकारणे म्हणजे त्याच वेळी भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकारालाही नाकारणे होय.

“मग मी ‘Daily’ संदर्भात पाहिले की, ‘sacrifice’ हा शब्द मानवी शहाणपणाने पुरविला गेला होता, आणि तो मूळ मजकुराचा भाग नाही; आणि ज्यांनी न्यायाच्या घडीची घोषणा दिली, त्यांना प्रभूने त्याविषयी योग्य समज दिली. 1844 पूर्वी, जेव्हा ऐक्य अस्तित्वात होते, तेव्हा जवळजवळ सर्वजण ‘Daily’ विषयीच्या योग्य समजुतीवर एकमत होते; परंतु 1844 पासून, गोंधळात, इतर मतांचा स्वीकार करण्यात आला, आणि त्यानंतर अंधकार व गोंधळ आले.” Review and Herald, November 1, 1850.

ज्यांनी “न्यायाच्या घटिकेचा घोष” दिला, त्यांनी “नित्य” हे मूर्तिपूजकत्वाचे, आणि/किंवा मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक म्हणून समजले. त्यांच्या समजुतीमध्ये हेही अंतर्भूत होते की “sacrifice” हा शब्द दानिएलमधील त्या उताऱ्याचा भाग नव्हता, जिथे तो किंग जेम्स बायबलच्या भाषांतरकर्त्यांनी (मानवी बुद्धीने) जोडला होता. प्रारंभीच्या अग्रदूतांची समजूत याचाही समावेश करित होती की “नित्य” हे नेहमी पोपसत्तेच्या दोन प्रतीकांपैकी एका प्रतीकाशी संबंधातच सादर केलेले आहे, आणि मूर्तिपूजकत्व (“नित्य”) हे नेहमी पोपसत्तेच्या प्रतीकाच्या आधी येत असे. भविष्यवाणीच्या इतिहासात ते ज्या क्रमाने प्रकट झाले, त्या क्रमानेच त्यांची नेहमी ओळख करून देण्यात आली. दानिएल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके मूर्तिपूजकत्व पोपसत्तेपेक्षा आधी येते या ऐतिहासिक क्रमापासून कधीही विचलित होत नाहीत; आणि जेव्हा प्रकटीकरणाचे पुस्तक खोट्या संदेष्ट्यांच्या तिसऱ्या उजाड करणाऱ्या सत्तेची ओळख करून देते, तेव्हाही तो क्रम नेहमीच कायम राखला जातो.

कूसाच्या कालखंडात भविष्यवाणीतील शब्दशः गोष्टी आध्यात्मिक अर्थाकडे परिवर्तित झाल्या, अशी पौलाची शिकवण नसती, तर योहान वगळता सर्व शुभवर्तमानांत आढळणाऱ्या यरुशलैमाच्या विनाशाविषयी ख्रिस्ताच्या भविष्यवाणीसंबंधी एक द्विधा निर्माण होते. दानियेलाच्या पुस्तकात “दररोजच्या” गोष्टीशी संबंधित पोपसत्तेची दोन प्रतीके म्हणजे उजाडपणाची घृणास्पद गोष्ट आणि उजाडपणाचा अपराध. ही दोन प्रतीके पशूची खूण (ती घृणास्पद गोष्ट) आणि पशूची प्रतिमा (तो अपराध) यांचे प्रतिनिधित्व करतात.

जे उल्लंघन पोपसत्तेला ज्या लोकांना ती विधर्मी समजते त्यांची हत्या करण्यास परवानगी देते, ते म्हणजे चर्च आणि राज्य यांचे असे संयोग होय की ज्यामध्ये त्या संबंधावर नियंत्रण चर्चचे असते. म्हणून, दानिएल चर्च आणि राज्य यांच्या त्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो पोपसत्ताक पशूच्या प्रतिमेसमान आहे, निर्जन करणाऱ्या उल्लंघनरूपाने. बायबल मूर्तिपूजेला घृणास्पद गोष्ट म्हणून ओळखते, आणि पोपसत्ताक सत्तेची सर्व मूर्तिपूजा तिच्या मूर्तिरूप सव्वाथद्वारे दर्शविली जाते, ज्याला योहान पशूची खूण म्हणतो, आणि दानिएल त्याला निर्जन करणारी घृणास्पद गोष्ट म्हणतो.

आणि त्यांपैकी एकापासून एक लहान शिंग निघाले, जे दक्षिणेकडे, पूर्वेकडे आणि त्या रमणीय देशाकडे फारच मोठे झाले. आणि ते आकाशाच्या सैन्यापर्यंत मोठे झाले; आणि त्याने त्या सैन्यापैकी काहींना व तारकांपैकी काहींना पृथ्वीवर पाडले, आणि त्यांना तुडविले. होय, त्याने स्वतःला सैन्याच्या अधिपतीपर्यंत मोठे केले; आणि त्याच्यामुळे नित्य अर्पण काढून टाकण्यात आले, आणि त्याच्या पवित्रस्थानाचे स्थान पाडून टाकण्यात आले. आणि अपराधामुळे नित्य अर्पणाविरुद्ध त्याला एक सैन्य देण्यात आले; आणि त्याने सत्याला भूमीवर पाडले; आणि त्याने आपले कार्य चालविले, आणि यश संपादन केले. Daniel 8:9-12.

आम्ही या वचनांचा अधिक सविस्तर विचार दुसऱ्या एका लेखात करू; परंतु अकराव्या वचनात, ज्याने स्वतःला ख्रिस्ताविरुद्ध मोठे केले ती सत्ता मूर्तिपूजक रोम होती, जेव्हा त्यांनी त्याच्या जन्माच्या वेळी त्याला मारण्याचा प्रयत्न

केला आणि नंतर शेवटी क्रूसावर तसे केले. त्या वचनात असे म्हटले आहे की “त्याच्याद्वारे” (मूर्तिपूजक रोम), “दररोजचे” काढून टाकण्यात आले. “काढून टाकण्यात आले” असा अनुवाद केलेला हिब्रू शब्द “rum” आहे, आणि त्याचा अर्थ “उंच उचलणे व उच्च करणे” असा होतो. मूर्तिपूजक रोम मूर्तिपूजेचा धर्म उंच उचलून उच्च करणार होते, आणि इतिहासात त्यांनी तेच केले. म्हणूनच त्यांना “मूर्तिपूजक” रोम असे म्हटले जाते.

पुढील वचनात असे ओळख करून दिले आहे की पापल रोमला “सैन्य” (लष्करी सत्ता) देण्यात आले होते, जे “नित्य” (मूर्तिपूजकत्व) याच्या विरोधात होते, किंवा त्यावर मात करण्यासाठी होते. हेही इतिहासातील सत्य आहे, कारण तिच्या सत्तेच्या उदयावर ठेवलेला अडथळा दूर करण्यासाठी पोपसत्तेने (जरी तिचे स्वतःचे सैन्य कधीच नव्हते) लष्करी शक्तीचा उपयोग केला. ती सत्ता मूर्तिपूजक रोमकडून आली. तिने जी लष्करी सत्ता वापरली ती तिला “अपराधाद्वारे” देण्यात आली, कारण इ.स. ५३८ मध्ये तिला सिंहासनावर बसविणाऱ्या राजांच्या सैन्यांवर नियंत्रण ठेवण्यास ज्या अपराधाने तिला परवानगी दिली, तो अपराध म्हणजे चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाचा अपराध होय. प्रथम, अकराव्या वचनात मूर्तिपूजक रोमचा उल्लेख केला आहे, ज्यामध्ये विद्यार्थ्याला हे कळविले जाते की मूर्तिपूजक रोम ख्रिस्ताविरुद्ध उभा राहिल, आणि तो मूर्तिपूजकत्वाच्या धर्माची उंची वाढविल.

पुढील वचन चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाच्या त्या अपराधाचे वर्णन करते, ज्यामुळे पोपसत्तेला तिच्याविरुद्ध मूर्तिपूजक रोमने लावलेला प्रतिबंध जिंकून दूर करता आला. इतिहास त्या दोन्ही वचनांच्या या अनुप्रयोगास पुष्टी देतो. “नित्य” हे किंवा ख्रिस्ताविरुद्ध उभे राहिलेले सामर्थ्य असलेल्या मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे, किंवा मूर्तिपूजक रोमने उंचावलेला मूर्तिपूजेचा धर्म दर्शविते. त्यानंतर “नित्य” या चिन्हाच्या मागोमाग पोपसत्ता येते, कारण ते चर्च आणि राज्य यांच्या त्या अपराधाची ओळख करून देते, ज्याच्यामुळे पोपसत्तेला तिची घाणेरडी कामे करण्यासाठी सैनिकी सामर्थ्य प्राप्त होते. “नित्य” या संज्ञेचा दानिएलने केलेला तिसरा उपयोग हा त्या प्रश्नाचा भाग आहे, जो असे उत्तर निर्माण करतो की तेच अॅडव्हेंटिझमचा केंद्रीय स्तंभ आहे.

तेव्हा मी एक पवित्र जन बोलत असलेला ऐकला; आणि जो पवित्र जन बोलत होता, त्याला दुसऱ्या एका पवित्र जनाने विचारले, “नित्य अर्पणाविषयी, तसेच उध्वस्त करणाऱ्या अपराधाविषयीचे दर्शन किती काळपर्यंत राहिल, म्हणजे पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोघांनाही पायदळी तुडविले जाईल?” दानिएल 8:13.

या वचनात, दर्शन किती काळपर्यंत असेल हा प्रश्न विचारला आहे; म्हणूनच येथे अशा उत्तराची मागणी केली आहे जे कालावधी दर्शवते, एखाद्या विशिष्ट समयबिंदूची नव्हे. प्रश्न असा नाही की दर्शन कोणत्या तारखेला पूर्ण होईल, तर दर्शनाचा कालावधी काय आहे हा आहे. हे वचन “कधी?” असे विचारत नाही; ते “किती काळ?” असे विचारते. हे दर्शन उजाड करणाऱ्या सामर्थ्याविषयी आहे—मूर्तिपूजेचे सामर्थ्य, ज्याचे प्रतिनिधित्व “दैनंदिन” असे केले आहे, आणि पापसीचे सामर्थ्य, ज्याचे प्रतिनिधित्व पापसीच्या त्या अपराधाने केले आहे जो ती पृथ्वीच्या राजांबरोबर व्यभिचार करते तेव्हा पूर्णत्वास जातो. मूर्तिपूजेचे हे दोन उजाड करणारे सामर्थ्य, ज्यांच्या पाठोपाठ पापसी येते, त्यांनी “सात वेळा” या कालावधीपर्यंत पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवायचे होते.

हे ओळखणे महत्त्वाचे आहे की बाबेलच्या काळात सुरू होऊन इ.स. ७० मध्ये मूर्तिपूजक रोमकडून यरुशलैमाच्या विनाशापर्यंत चालू राहिलेले प्रत्यक्ष पवित्रस्थानाचे पायदळी तुडविणे, इतिहासाच्या आरंभापासून शेवटापर्यंत मूर्तिपूजक सत्तांकडूनच करण्यात आले. म्हणून, अनेकवचनी अर्थाने प्रत्यक्ष मूर्तिपूजकतेनेच प्रत्यक्ष पवित्रस्थान व प्रत्यक्ष सैन्यदल (देवाची प्रजा) पायदळी तुडविले. परंतु आध्यात्मिक रोमने आध्यात्मिक यरुशलैम व आध्यात्मिक इस्राएल यांना पायदळी तुडविले.

परंतु मंदिराबाहेरचे अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नकोस; कारण ते परराष्ट्रीयाना दिले गेले आहे; आणि ते पवित्र नगर बेचाळीस महिने पायदळी तुडवतील. आणि मी माझ्या दोन साक्षीदारांना अधिकार देईन, आणि ते गोणपाट परिधान करून एक हजार दोनशे साठ दिवस भविष्यवाणी करतील. प्रकटीकरण 11:2, 3.

योहान बाप्टिस्त हा असा एक जोडणारा दुवा असलेला संदेष्टा होता, ज्याने आपल्या कार्याची परिपूर्णता न जाणताही पृथ्वीवरील पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे झालेल्या व्यवस्थांतराची ओळख करून दिली. पौल हा असा एक जोडणारा दुवा असलेला संदेष्टा होता, ज्याने शाब्दिक इस्राएलापासून (सेना) आध्यात्मिक इस्राएलकडे झालेल्या व्यवस्थांतराची ओळख करून दिली. बेचाळीस महिने तुडविले गेलेले यरुशलेम हे आध्यात्मिक यरुशलेम होते.

“येथे उल्लेखिलेले काळ—बेचाळीस महिने,” आणि ‘एक हजार दोनशे साठ दिवस’—हे एकच आहेत; आणि दोन्हीही तितक्याच प्रकारे त्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यामध्ये ख्रिस्ताची कलीसिया रोमकडून दडपशाही सहन करणार होती. पोपसत्तेच्या सर्वोच्च प्रभुत्वाची 1260 वर्षे इ.स. 538 मध्ये सुरू झाली, आणि म्हणून ती 1798 मध्ये समाप्त होणार होती. त्या वेळी फ्रेंच सैन्याने रोममध्ये प्रवेश करून पोपाला कैदी केले, आणि तो निर्वासनात मरण पावला. जरी त्यानंतर लवकरच नवा पोप निवडण्यात आला, तरी त्या पूर्वी ज्या सामर्थ्याचा उपभोग पोपसत्ताक श्रेणीसत्तेला होता, ते सामर्थ्य तिला त्यानंतर कधीही वापरता आले नाही.” The Great Controversy, 266.

पावलाने हे ओळखले की, क्रूसाच्या इतिहासात घडलेल्या त्या संक्रमणाच्या वेळी, “वरील” आध्यात्मिक यरुशलेम हे देवाने आपले नाव ठेवण्यासाठी निवडलेले नगर बनले, आणि प्रत्यक्ष यरुशलेम हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील यरुशलेम राहिले नाही.

कारण ही आगार अरबीतील सीनै पर्वत आहे, आणि सध्याच्या यरुशलेमाशी ताडते; ती आपल्या मुलांसह दास्यत्वात आहे. परंतु वरील यरुशलेम स्वतंत्र आहे; तीच आपल्या सर्वांची माता आहे. गलतीकरांस 4:25, 26.

ही सत्यता योग्य रीतीने समजून घेणे अत्यावश्यक आहे, आणि बायबलमधील भविष्यवाणीचे प्रतीक म्हणून प्रत्यक्ष यरुशलेमाचा खोटा उपयोग हा रोमचा पोपच ख्रिस्तविरोधी आहे या सत्याला खोडून काढण्यासाठी जेसुइटांनी निर्माण केलेल्या फसवणुकीचा एक भाग आहे. ही खोटी शिकवण धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादामध्ये अशी एक धारणा निर्माण करते की त्यामुळे ते आधुनिक यहूदी राष्ट्र इस्राएलकडे भविष्यवाणीचे प्रतीक म्हणून चुकीच्या रीतीने पाहू लागतात. प्रत्यक्ष यरुशलेम क्रूसाच्या काळी देवाचे यरुशलेम राहिले नाही.

“यरुशलेम हे शहर आता पवित्र स्थान राहिलेले नाही. ख्रिस्ताचा नकार आणि त्याचे वधस्तंभार खिळणे यामुळे देवाचा शाप त्याच्यावर आहे. अपराधाचा एक गडद डाग त्याच्यावर विसावलेला आहे, आणि स्वर्गाच्या शुद्धीकरण करणाऱ्या अग्नीने ते शुद्ध होईपर्यंत ते पुन्हा कधीही पवित्र स्थान होणार नाही. ज्या वेळी पाप-शापित ही पृथ्वी पापाच्या प्रत्येक डागापासून शुद्ध केली जाईल, त्या वेळी ख्रिस्त पुन्हा जैतून पर्वतावर उभा राहील. त्याचे पाय त्यावर टेकतील तेव्हा तो दुभंगून जाईल, आणि देवाच्या नगरासाठी तयार केलेले एक मोठे सपाट मैदान बनेल.” Review and Herald, July 30, 1901.

जगाच्या अंताविषयी ख्रिस्ताच्या भविष्यवाणीचा आपण विचार करित असताना, प्रत्यक्ष यरुशलेम आणि आध्यात्मिक यरुशलेम यांतील भेदाचे महत्त्व स्पष्ट केले जाईल. दानिएल “नित्य” याचा चौथ्यांदा उल्लेख अकराव्या अध्यायात करतो.

आणि सैन्ये त्याच्या पक्षाने उभी राहतील, आणि ती सामर्थ्याच्या पवित्रस्थानास अपवित्र करतील, आणि नित्य अर्पण काढून टाकतील, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापित करतील. दानियेल 11:31.

हा पद्यांश इ.स. ५३८ मध्ये पृथ्वीच्या सिंहासनावर पोपपदाची स्थापना करण्याच्या बाबतीत मूर्तिपूजक रोमच्या कार्याची ओळख करून देतो. “बाहू” हे मूर्तिपूजक रोमच्या त्या लष्करी सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करतात, जे इ.स. ४९६ मध्ये फ्रॅक्सचा राजा क्लोव्हिस याच्यापासून सुरू होऊन पोपपदाच्या समर्थनार्थ उभे राहिले. क्लोव्हिसनंतर विविध युरोपीय राजांनी पोपपदाच्या स्थापनेसाठी कार्य केले, परंतु हा पद्यांश त्या चार गोष्टींची ओळख करून देतो ज्या युरोपीय राजांनी (बाहूंनी) पोपपदासाठी केल्या, जेव्हा त्यांनी टायरच्या वेश्येशी चर्च आणि राज्य यांची आघाडी करून अधर्म केला.

एकदा त्यांनी पोपसत्तेच्या बाजूने उभे राहिल्यावर, त्यांनी रोम नगराला “अपवित्र” केले किंवा नाश केला; ते नगर हे मूर्तिपूजक रोम आणि पोपशाही रोम या दोघांच्या सामर्थ्याचे प्रतीक होते. या वचनातील अपवित्रीकरण अनेक वर्षांपर्यंत वारंवार घडत राहिले, कारण रोम नगरावर सतत लष्करी आक्रमणे होत राहिली. ते युरोपीय राजे (ती सैन्यबाहू) “दैनिक”ही “काढून टाकतील.” या वचनात “काढून टाकणे” असा अनुवाद केलेला हिब्रू शब्द आठव्या अध्यायातील “rum” हा नाही. या वचनात “काढून टाकणे” असा अनुवाद केलेला शब्द “sur” आहे, आणि त्याचा अर्थ दूर करणे असा आहे. इ.स. 508 मध्ये युरोपीय राजांच्या त्या सैन्यबाहूंनी पोपसत्तेच्या उदयाला असलेला मूर्तिपूजक विरोध दूर केला. मग इ.स. 538 मध्ये त्या सैन्यबाहूंनी पोपसत्तेला पृथ्वीच्या सिंहासनावर बसविले. आणि त्याच वर्षी, ऑर्लियन्सच्या परिषदेतील निर्णयाद्वारे, पोपसत्तेने रविवारविषयक कायदा अंमलात आणला.

उपासनेचा दिवस म्हणून रविवार यालाच सिस्टर व्हाइट “मूर्तिपूजक” शब्दात असे म्हणतात, आणि मूर्तिपूजा ही “घृणास्पद वस्तू” या शब्दाची परिपूर्ण बायबलाधारित व्याख्या आहे. इ.स. 538 मध्ये, मूर्तिपूजक रोमच्या भुजांनी उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापित केली.

“जे सर्वजण देवाने आशीर्वाद न दिलेल्या त्या मूर्तिपूजक शब्दात-दिवसाचे उच्चीकरण करतील व त्याची उपासना करतील, ते आपल्या देवदत्त सामर्थ्याच्या सर्व शक्तीने, ज्याचा त्यांनी विपरीत उपयोग करण्यासाठी विपर्यास केला आहे, सैतान व त्याच्या दूतांना साहाय्य करतात. विवेकबुद्धी आंधळी करणाऱ्या दुसऱ्याच आत्म्याच्या प्रेरणेने, ते हे पाहू शकत नाहीत की रविवारीचे उच्चीकरण हे पूर्णपणे कॅथोलिक चर्चचीच संस्था आहे.”
Selected Messages, book 3, 423.

आपण नुकताच ओळखलेला एकतीसाव्या वचनाचा उपयोग भविष्यवाणी आणि इतिहास यांनी समर्थित केला आहे. जेव्हा आपण म्हणतो की भविष्यवाणी या उपयोगास समर्थन देते, तेव्हा आपला अर्थ असा असतो की इतरही काही भविष्यवाण्या आहेत ज्या याच तथ्यांना स्पर्श करतात, परंतु सध्या त्यांना या चर्चेत आणल्याविना. दानियेलने “नित्य” हा शब्द वापरलेला पाचवा आणि अंतिम प्रसंग बाराव्या अध्यायात आढळतो.

आणि ज्या वेळेपासून नित्याचा यज्ञ काढून टाकला जाईल, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू उभी केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. जो प्रतीक्षा करतो आणि एक हजार तीनशे पंचेचाळीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो, तो धन्य आहे. दानियेल 12:11, 12.

भविष्यवाणी आणि इतिहास हे दाखवितात की इ.स. ५०८ या वर्षी पापसत्तेच्या उदयास विरोध प्रत्यक्षात समाप्त झाला, जेव्हा दानियेल अध्याय सातमध्ये ओळखून दिल्याप्रमाणे तीन भौगोलिक अडथळ्यांपैकी शेवटचा अडथळा (गॉथ) उपटून टाकण्यात आला.

मी त्या शिंगांकडे लक्षपूर्वक पाहत होतो, आणि पाहा, त्यांच्यामध्ये आणखी एक लहानसे शिंग वर आले; त्याच्यापुढे पहिल्या शिंगांपैकी तीन शिंगे मुळासकट उपटली गेली; आणि पाहा, त्या शिंगात मनुष्याच्या डोळ्यांसारखे डोळे होते, आणि मोठमोठ्या गोष्टी बोलणारे एक तोंड होते. दानियेल 7:8.

काढून टाकण्यात आलेली ती तीन शिंगे दोन पवित्र पाट्यांवर चित्रित केलेली आहेत; आणि त्या तीन भौगोलिक अडथळ्यांपैकी तिसरा अडथळा इ.स. ५०८ मध्ये रोम नगरातून हाकलून देण्यात आला, तेव्हा पोपसत्तेच्या उदयाविरुद्धचा प्रतिकार दूर करण्यात आला. अकराव्या वचनात उल्लेखिलेली स्थापना ही ५०८ ते ५३८ या दरम्यानच्या तीस वर्षांचे प्रतिनिधित्व करते. ती अशी तीस वर्षे दर्शविते की ज्यांत देवाच्या मंदिरात पापपुरुषाची स्थापना करण्याची तयारी पूर्ण करण्यात आली.

“काढून टाकले” असा ज्याचा अनुवाद केला आहे तो शब्द “sur” हाही आहे, ज्याचा अर्थ दूर करणे असा होतो; आणि 508 मध्ये, पोपसत्तेच्या उदयाविरुद्धचा प्रतिकार दूर करण्यात आला (काढून टाकण्यात आला). त्या तारखेपासून बारा शंभर नव्वद वर्षे मोजल्यास 1798 वर्षे येते, आणि पोपसत्तेवरील प्राणघातक घावही. तेरा शंभर पंचतीस दिवस मोजल्यास ते तुम्हाला पहिल्या निराशेकडे घेऊन जातात, आणि 1843 च्या वर्षाच्या अगदी शेवटी

विलंबकाळाच्या आरंभावरही. हा वचनपद त्या लोकांसाठी आशीर्वादाचे आश्वासन देते जे 1843 पर्यंत “पोहोचतात.” “पोहोचतो” या शब्दाचा अर्थ स्पर्श करणे असा आहे. 1844 चा पहिला दिवस पहिल्या निराशेची खूण करतो, परंतु 1843 चा शेवटचा दिवस 1844 च्या पहिल्या क्षणाला स्पर्श करतो. एखाद्या वर्षाचा शेवटचा दिवस पुढील वर्षाच्या पहिल्या दिवसाला स्पर्श करतो. त्या तारखेशी संबंधित आशीर्वाद इतिहास आणि भविष्यवाणी यांनी दृढ केला आहे.

पुढील लेखात “दररोजचे” या मूलभूत सत्याच्या महत्त्वाविषयीचा आपला विचार आपण पुढे चालू ठेवू.

“१८४०-१८४४ या काळात देण्यात आलेले सर्व संदेश आता प्रभावीपणे मांडले जावेत, कारण असे अनेक लोक आहेत ज्यांनी आपले दिशाभान गमावले आहे. हे संदेश सर्व मंडळ्यांपर्यंत पोहोचले पाहिजेत.

“ख्रिस्त म्हणाला, ‘धन्य आहेत तुमचे डोळे, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खचित सांगतो की, अनेक संदेषे व नीतिमान पुरुष यांनी तुम्ही पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा धरली, पण त्या पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याची इच्छा धरली, पण त्या ऐकल्या नाहीत’ [Matthew 13:16, 17]. धन्य आहेत ते डोळे ज्यांनी 1843 आणि 1844 मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या.”

“संदेश देण्यात आला. आणि त्या संदेशाची पुनरुक्ती करण्यात कोणताही विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समाप्तीचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. अल्पावधीत एक महान कार्य केले जाईल. लवकरच देवाच्या नियुक्तीने एक संदेश दिला जाईल, जो वाढत जाऊन मोठ्या आक्रोशात परिवर्तित होईल. मग दानिएल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, volume 21, 437.